

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.267/2017/5.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
 . Rothermel Erika előadó bíró
 . Márton Gizella bíró

A felperes: Felperes
(cím)

A felperes képviselője: . Mauritz András Ügyvédi Iroda
 . Mauritz András ügyvéd
(cím)

Az alperes: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal
(1117 Budapest, Budafoki út 60.)

Az alperes képviselője: jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügy
A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:ővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság
13.K.32.882/2016/4. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria
- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.32.882/2016/4.
számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az
alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
költséget;
- kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak -
külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati
illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A vietnami állampolgár felperes 2000. évben látogató célú vízummal érkezett Magyarországra, amelynek lejártát követően már semmilyen jogszerű tartózkodási engedéllyel nem rendelkezett. A felperes 2013. január 26. napján házasságot kötött **Gy.K.** magyar állampolgárral, melyre tekintettel 2013. április 25-én tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelmet terjesztett elő az elsőfokú idegenrendészeti hatóságnál. Az elsőfokú hatóság 2013. július 22. napján kelt 106-1-19913/7/2013-Tk. számú határozatával a felperes kérelmét elutasította. A felperes lakóhelyén tartott helyszíni ellenőrzés lefolytatása és házastársa meghallgatása alapján megállapította, hogy a felek között házastársi életközösség nem áll fenn, a családi kapcsolat létesítése a felperes tartózkodásának legalizálása és a tartózkodási jog megszerzése érdekében történt. Határozatát a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmtv.) 14.§ (2) bekezdésére alapította.
- [2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2013. november 8. napján kelt 106-Tk-22654/7/2013. számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta.
- [3] A felperes a jogerős határozattal szemben keresettel élt, melyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. július 11. napján kelt 14.K.30.961/2014/5. számú ítéletével elutasított.
- [4] A felperes ezt követően még két alkalommal terjesztett elő tartózkodási kártya iránti kérelmet, melyeket a hatóságok elutasítottak, hivatkozva a korábbi eljárásokban megállapításra került érdekházasság fennállására. A felperes ezt követően nyújtotta be újabb kérelmét a tartózkodási kártya kiállítása iránt. Az elsőfokú hatóság 2015. október 28. napján kelt 106-1-68153/3/2015-Tk. számú határozatával a kérelmet elutasította. Határozatát az Szmtv. 1.§ (1) bekezdés c) pontjára, 7.§ (2) bekezdésére, 14.§ (2) bekezdésére, 15.§ (1) és (3) bekezdéseire, valamint 22.§ (1) bekezdésére, az Szmtv. végrehajtására kiadott 113/2007. (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 21.§ (1)-(2) bekezdéseire, 26.§ (2) bekezdésére alapította.
- [5] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2016. március 1. napján kelt 106-Tk-78059/8/2015. számú határozatával az elsőfokú döntést az indokolási rész kiegészítésével helyben hagyta. Az alperes a másodfokú eljárás során helyszíni ellenőrzést tartott, melynek megállapításai alapján rögzítette, hogy a házastársak között az életközösség továbbra sem áll fenn, utalt a korábbi kérelmek kapcsán hozott elutasító döntésekre, a bírósági ítéletre, s arra a bebizonyosodott tényre, hogy a felek a házasságot a tartózkodási jog megszerzése érdekében kötötték.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [6] A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.
- [7] Az alperes fenntartva határozatának indokolásában foglaltakat, a

kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában idézte az Szmtv. 14.§ (1) bekezdés a) pontját. Kiemelte, hogy a hatóságnak a házasságkötés tényén túl egyéb feltételek fennállását is vizsgálnia kell. Hivatkozott az Európai Unió Tanácsának 97/C.382/01. számú állásfoglalására. A bíróság megállapította, hogy az alperes a tényállást a felperesi állítással ellentétben tisztázta. A felek által nem volt vitatott, hogy az azonos alapon benyújtott felperesi kérelmeket az idegenrendészeti hatóságok jogerősen három alkalommal elutasították. A korábbi elutasító döntések ellenére az alperes a negyedik alkalommal előterjesztett kérelemre tekintettel ismét vizsgálta a tényeket és helyszíni szemlét tartott, részletezte azokat a körülményeket, amelyek alátámasztják, hogy a házastársak között a családi életközösség nem áll fenn. A felperes többek között nem érti, nem beszéli a magyar nyelvet, a lakásban ottlakásra utaló, meggyőző nyomok nem voltak. A bíróság megjegyezte, hogy a korábbi és végrehajtható határozatokra tekintettel az azonos jogalapon benyújtott kérelemre figyelemmel az idegenrendészeti hatóságnak nem is kellett volna érdemben eljárást lefolytatnia. Összességében az alperesi határozatot minden tekintetben jogszerűnek értékelte, s döntött a kereseti kérelemről.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [9] A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új, a kereseti kérelemnek megfelelő döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogellenes, mivel megalapozatlan, jogszerűtlen alperesi határozatot értékelt jogszerűnek. Az alperesi határozat ugyanis nem tartalmaz megalapozott indokokat, nem tett eleget a felperes és házastársa közötti családi életközösség alapos vizsgálatának, nem értékelte a szoros érzelmi, gazdasági, lelki és fizikai kapcsolatot. A felperes sérelmezte, hogy az alperes nem vette figyelembe, miszerint a becsatolt házassági anyakönyvi kivonat közokirat, s a házasság tényét egyértelműen igazolja, amellyel szemben nem nyert alátámasztást, hogy a házasság érvénytelen lenne, vagy felbontották volna. Álláspontja szerint az alperes által foganatosított személyes meghallgatás során csupán a nem releváns tények tekintetében nyilatkozott a házastársával ellentétesen, egyértelmű volt, hogy életközösségben élnek a megadott címen. A helyszíni ellenőrzésen tapasztaltak - ellentétben az alperesi megállapítással - éppen a tartózkodási kártya kiállítása iránti kérelem jogosságát bizonyították.
- [10] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet

hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a bíróság ítélete a jogszabályoknak mindenben megfelel, az abban szereplő jogi nézőpontot teljes egészében osztotta. Kifejtette, hogy a felperesi kérelmet nemcsak azért utasította el, mert a felperes a családi kapcsolatot a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében létesítette, hanem azért is, mert a felperes nem rendelkezik elegendő forrással ahhoz, hogy ne jelentsen indokolatlan terhet Magyarország szociális ellátó rendszerére. Az egészségügyi szolgáltatások teljes körének igénybevételére nem jogosult, annak fedezetéről nem tud gondoskodni. Ezekre a megállapításokra nézve a felperes semmilyen előadást nem tett, sem keresetében, sem felülvizsgálati kérelmében nem cáfolta a másodfokú határozatban tett erre vonatkozó megállapításokat. Az alperes ezért a saját határozatát, illetőleg az azt jogszerűnek értékelő jogerős ítéletet teljes egészében megalapozottnak értékelte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [12] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a közigazgatási határozatok jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.
- [13] Az Szmtv. 14.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az EGT állampolgár vagy a családtag tartózkodási joga megszűnik, ha a tartózkodási jog gyakorlásának feltételeit már nem teljesíti, illetőleg a (2) bekezdés értelmében megszűnik akkor is, ha a családi kapcsolat létesítése a tartózkodási jog megszerzése érdekében történt. A felperes házasságát követően lefolytatott első idegenrendészeti eljárásban megállapítást nyert, hogy a felperes érdekházasságot kötött, ezért ezen az alapon tartózkodási joga nem keletkezett. Mindezt egy jogerős ítélet is rögzítette, amellyel a döntés anyagi jogi értelemben is jogerőssé vált. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: új Pp.) 360.§ (1) bekezdése általános érvennyel rögzíti az anyagi jogerő fogalmát amikor kimondja, hogy „a keresettel és az ellenkövetelés fennállása tekintetében érdemben elbírált beszámítással érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazon felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék”. Az anyagi jogerő fogalma korábban is hasonló tartalommal bírt anélkül, hogy ezt eljárási törvény rögzítette volna. A hatóság a fentiek ellenére a további kérelmek nyomán indult, így a per tárgyát képező döntést megelőző eljárásban is megvizsgálta a fennálló tényeket. Maradéktalanul tisztázta a tényállást, a kétfokú eljárás során helyszíni ellenőrzés lefolytatására ismét sor került. Ennek eredményeképpen megalapozottan állította, hogy semmilyen új bizonyíték nem támasztja alá a felperes állításait. Megjegyzi a

Kúria, hogy a korábban jogerősen megállapított érdekházasság tényét már nem lehet felülrírni, így a hatóságnak csak az újnak tekinthető körülmények vonatkozásában kell vizsgálódniuk. Mindezen okból a felperes házassági anyakönyvi kivonatának, mint közokiratnak a bizonyító ereje az előző eljárásban megdőlt, arra a továbbiakban hivatkozni nem lehet.

[14] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A felperes kérelmére indult eljárásban a bizonyítás őt terheli. A felperes sem kereseti kérelmében, sem felülvizsgálati kérelmében nem fejtette ki, mire alapozza azon állítását, hogy az alperes nem tisztázta kellő körültekintéssel a tényállást. A felperes bizonyítékokat nem ajánlott fel a házastársi kapcsolat valódiságának alátámasztására - bár a fent említett jogerős ítélet ezt lehetetlenné teszi -, csak állította, de nem bizonyította, de még csak nem is valószínűsítette a „szoros érzelmi, gazdasági, lelki és fizikai kapcsolatot”. Önmagában a házasság jogi értelemben vett ténye - amelyről megállapítást nyert, hogy érdekházasság - továbbra sem ad alapot a tartózkodási kártya kiadására. Egyetért a Kúria azzal is, hogy miután a felperes - hiánypótlási felhívás ellenére - nem igazolta megélhetését, illetőleg az egészségügyi szolgáltatások teljes körének igénybevételére való jogosultságát, nem felel meg a Szmtv. 7.§-ában és a Vhr. 21.§ (1)-(2) bekezdéseiben foglaltaknak, így kérelme ez okból sem teljesíthető. Mindezt az esőfokú ítélet helyesen rögzítette, és megalapozottan állapította meg, hogy az alperesi határozat jogszerű.

[15] Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[16] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

[18] A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2018. március 14.

**Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.
előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró**